

Parlem de –i amb– Francesc Ribera, Titot, ara que plega Brams, i comprovem que ell, l'home de les mil cares, continua desplegant capacitat creativa.

El proper 7 de maig, a Berga –on, si no?–, Brams farà el seu darrer concert. D'aquesta manera es tancarà una etapa prolífica de contundència expressiva. Això no vol pas dir, però, que Francesc Ribera, altrament dit –i normalment conegut per– Titot, *anima mater* d'aquest grup ja veterà de l'escena catalana, ens desaparegui del mapa: el trobarem algun dia de festa, megàfon en mà, repassant les rondes del vi, o acompanyant un misteriós cantautor vestit de lluentons,

“Al seu cap hi passen coses”

MESCLAT

Titot coneixia Joan Reig, d'Els Pets, d'abans que tots dos s'embranquessin en la música. “Algun dia –diu que li deia Titot de tant en tant– t'emmerdaré en alguna cosa, encara no sé ben bé en què.” I quan, passat un temps, es van trobar en un tren, de matinada, Titot i Carles Belda, de Pomada, va sorgir la idea de muntar un grup “a mig camí entre la cançó popular i la, diguem-ne, de tall modern”. Si això passava dijous, dissabte sopaven amb Joan Reig: naixia Mesclat.

Van aconseguir que s'hi sumés Marcel Casellas (“és una personalitat de la música popular”, destaca Titot, gràcies a la qual s'ha definit el toc de barreja característic del grup: “no ens haguéssim posat tant en la música tradicional sense la seguretat d'estar amb ell: si al Marcel li sembla bé, és que no fem cap barrabassada!”), i David Rosell, i Pep Toni Rubio (“una eminència de la xeremia i de tot el que es bufa”). Ja van pel segon disc: *Manilla*.

JOSEP MARIA CANTIMPLORA

Si pregunteu al Titot quina relació té amb aquest personatge, la resposta és immediata: “Li faig de xofer.” Josep Maria Cantimplora és el pseudònim d'un home estrafolari que canta estil *karaoke*, vestit de lluentons i encaputxat, per mantenir l'anonimat, les lletres “originals” de melodies popularitzades per intèrprets majoritàriament castellans. Diu que n'és el compositor, que les hi van robar, o les va vendre (“per pagar-se un advocat que el treïés d'Alcalá-Meco”, explica Titot), segons la versió que encunyi a cada moment. I acte seguit, després d'explicar sempre la seva trista història, engega –molt ben entonada– alguna cançó. Com aquella que fa, per exemple (de seguida li trobareu música): “Maleïda Espanya, Espanya veïna, Espanya indigesta...”.

o recitant sirventesos, o vés a saber sota quina forma i estil i contingut. Ell és Titot, l'home de les mil cares. O gairebé.

En el principi era Brams. No explica de què (“estic intentant crear expectatives i alimentar les especulacions”, riu), sinó de quan: ja li'n deien “a col·le” i, a l'hora de fer el primer disc, com que tothom (“tret dels meus pares –apunta–: però ara fins i tot ells”) el coneixia per Titot, així va quedar imprès en aquell inicial –i iniciàtic– *Amb el rock a la faixa*: era l'any 1990 i un nou grup feia contundent acte de presència musical: Brams, escatològics, directes, irònics, festius..., i tendres, també: igual com cantaven el més irreverent “Rock del president”, feien que el públic s'abracés, acte seguit, per entonar un sentit i “Últim tirabol”.

Diu la llegenda –i Titot no la desmenteix– que el grup nasqué quan una colla de joves berguedans va detectar com, a les festes de la comarca, els

músics no pagaven “ni l'entrada ni el beure”: i això, no cal dir-ho, els va semblar “que era una bona cosa”: un mes després d'haver-se constituït, ja van fer el primer concert. I fins ara. O fins al 7 de maig, exactament. Vint dies mal comptats abans de Patum, tancaràn la gira de comiat, a Berga (“a més d'un deure moral és un desig roent” que sigui a la seva ciutat, expliquen) amb un concert que, sota el títol “Sempre més”, promet una bona darresta dosi del més pur destil·lat Brams.

Tornar a néixer. Pleguen perquè volen i perquè volen plegar amb dignitat: “Tot el que volíem fer, ho hem fet, i algunes coses, amb escreix. Tot el que preteníem dir, ho hem dit, i tot i que molts agents de comunicació ens han negat la difusió normal, molta gent ho ha sentit. Ara toca plegar: ‘per tornar a néixer necessiteu morir’, diu Salvat-Papasseit.”

Ben mirat, podríem afirmar que Titot ha nascut moltes vegades. La, diguem-

ne, multiplicació artística va començar cap a l'any 1998, amb un seguit de concerts acústics del duo Titot i David Rosell –un altre membre de Brams, i de Dept–: amb poemes que Titot tenia guardats al calaix, “perquè eren de caire més íntim”, recorda, i no casaven amb el bramar, van muntar un espectacle, i un disc: *Viatge efímer a la vall dels mots*.

I des d'aleshores, Titot no ha parat. Per pròpia inquietud (Jordi Escobet, de Plural Produccions i mànager de Brams des de gairebé el començament, ho resumeix nítidament: “No ha sabut estar mai quiet: comença un projecte i ja n'està rumiant un altre i un altre i un altre: al seu cap sempre hi passen coses”) i perquè, com destaca el vesant pragmàtic de Titot, “en el nostre àmbit cultural, si només tens una línia d'actuació artística, és molt difícil sobreviure: hem d'obrir fronts”. I això ha fet, al remat. I per molts anys.

Núria Cadenas

GUILLEM DE BERGUEDA

“Una animalada.” Però també: “Una de les coses més divertides que he fet mai.” Amb el suport de Marcel Casellas (“si no l'hagués conegut, segurament no m'hi hagués posat”), Titot va preparar un disc amb les trenta-dues composicions conegudes del trobador Guillem de Berguedà (1138-1196): sobre la base de les traduccions literals de Martí de Riquer, va re-adaptar els textos a la mètrica i la rima de l'original en occità, va aconseguir que compositors d'arreu del país hi possessin música (de Feliu Ventura a Biel Majoral, Roger Mas o Miquel Gil, per exemple) i va crear l'espectacle: setze músics a l'escenari i els sirventesos més punyents del trobador de vida turbulenta amb la idea de fer-lo conèixer: “És un dels grans de la literatura catalana que ha estat silenciada segurament pel contingut de les seves cançons. Si hagués estat anglès, segurament ara fóra una persona tan coneguda com Robin Hood o Guillem Tell: la seva vida dona per a això i més. Però era català. I això es paga.”

BANDA OFICIAL DE L'EIX DEL MAL

Recuperen (i reinventen) la xaranga de carrer. Per ser útils i xalar en manifestacions i festes: van vestits de vermell, amb metalls i gralla i un megàfon per al cantant. Arrangen cançons tradicionals i/o que els agraden, i tant ofereixen “La Internacional” com temes de The Pogues o Joan Arnella.

DIJOURS PAELLA

Lloc: Cardedeu (Vallès Oriental). Una paella-trobada d'improvisadors. Les postres. Titot enraona amb Marc Serrats (Ensaladilla Sound System, Xerramequ Tiquis Miquis...). Un got de vi i un sol de justícia. “I li

vaig dir, com qui se'n fot del número de grups que té, ‘el pròxim serà de rumba i es dirà Dijous Paella’.” Una cosa porta l'altra, el dimarts següent assajaven i ara ja en són nou. Fan rumba, sí, amb un personalíssim toc de cobla: no es volien posar a competir amb els professionals del ram i es van dir que “si no podem ser els millors del futbol, inventem el waterpolo, i els altres, si ho volen, que es tirin a la piscina”. Ara enllesteixen un disc d'aquest esport: el penjaran a Internet: un regal per a qui el vulgui, “a dijous-paellapuntcom”.